

прибуткового і конкурентоспроможного виробництва, яке напряму пов'язане з робітниками, які працюють на підприємстві. Сучасні інноваційні технології організації виробництва, оптимальні системи та процедури відіграють важливу роль, про те реалізація всіх можливостей, які закладені в нових методах управління, залежить від конкретних працівників та їхніх знань, компетентностей, кваліфікації, дисципліни, мотивації, здатності розв'язувати проблеми та постійно навчатися.

Розвиток системи управління персоналом є необхідною умовою розвитку підприємства, а разом із нею відбуватиметься розвиток інноваційних персонал-технологій [4].

Своєчасне і успішне впровадження таких технологій управління персоналом має супроводжуватись відповідною оцінкою розвитку працівників, що й буде сигналізувати про ефективність використання даної технології і її подальший розвиток.

Бібліографія

1. Лели Ю.Г. Сучасні системи управління персоналом та їх вплив на ефективність роботи підприємства / Ю.Г. Лели ; Електронний інституціональний депозитарій Приазовського державного технічного університету [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eir.pstu.edu/>.

2. Петрова І. Л. Стратегічне управління персоналом: реалії та перспективи / І.Л. Петрова // Формування ринкової економіки : зб. наук. праць. Т.2. Управління персоналом в організаціях. – К. : КНЕУ, 2005. – С. 214–223.

3. Писаревська Г. І. Розвиток ринку рекрутингових послуг в Україні / Г.І. Писаревська // Бізнес Інформ. – 2013. – № 10. – С. 227–231.

4. В. І. Гринчуцький Конкурентоспроможність персоналу промислових підприємств регіону /В. І Гринчуцький, СА Прохоровська // Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. Випуск (1), 2016. – с. 80-87

5. Хохлова Т. Хедхантинг : ексклюзивная технология подбора суперкадров / Т. Хохлова, А. Машкетова // Управление персоналом. – 2007. – № 17(171). – С. 35–40.

Agnieszka GAŁKA

Wrocław University of Economics, Polska

SEKTOR USŁUG ORAZ ROZWÓJ INNOWACJI W POLSCE

Jednym z głównych obszarów zainteresowań ekonomii coraz częściej staje się sektor usług - z uwagi na wzrost jego udziału w gospodarce pod względem tworzenia wartości dodanej oraz miejsc pracy. Rozwojowi społeczno - gospodarczemu nieodłącznie towarzyszy wzrost znaczenia

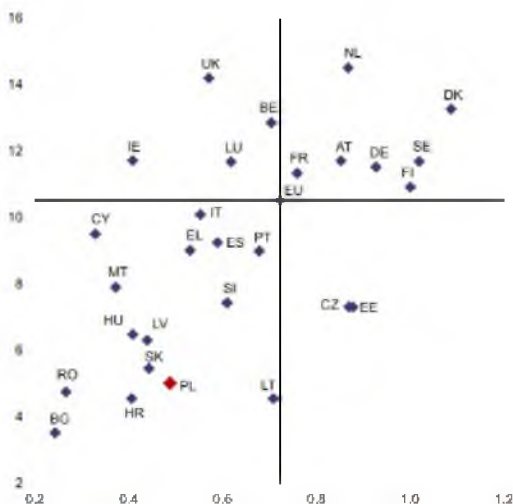
usług, które są coraz ważniejszym elementem gospodarki każdego kraju. Dodatkowo gospodarka oparta na wiedzy, stawiając na takie czynniki rozwoju, jak wiedza, doświadczenie czy umiejętności, w szczególności sposób sprzyja innowacjom i rozwojowi usług, zwłaszcza opartych na zaawansowanej wiedzy [4, p.7].

W procesie uczenia się biorą udział rozmaici uczestnicy rozwoju regionalnego: przedsiębiorstwa, administracja publiczna, uczelnie, instytuty badawcze, organizacje społeczne itp. Uczenie się polega na wzajemnym oddziaływaniu i współpracy tych podmiotów poprzez stwarzanie warunków sprzyjających rozwojowi wiedzy i innowacji. Polityka regionalna władz publicznych natomiast ma w tym pomóc, stymulując czynniki kształtujące innowacyjność i adaptację rynkową, a więc rozwój nauki i badań, doskonalenie kadr i zasilanie przedsiębiorstw w nowoczesną technologię [2, p.88].

Usługi zyskują na znaczeniu nie tylko jako wyodrębniony sektor gospodarki narodowej. W działalność usługową angażują się coraz częściej przedsiębiorstwa innych sektorów, szczególnie przemysłu, gdzie coraz częściej usługi są wbudowywane w tworzone produkty. Doświadczenia krajów wysoko rozwiniętych pozwalają stwierdzić, że istotnym elementem dotychczasowego sukcesu są przeobrażenia strukturalne, związane z globalnie obserwowanych trendem serwicyzacji. Z tego względu kwestia rozwoju sektora usług, a w szczególności poziom jego innowacyjności nabiera podstawowego znaczenia dla tworzenia podstaw konkurencyjności poszczególnych gospodarek [3, p.26].

W krajach rozwiniętych pod względem społeczno-gospodarczym maleje znaczenie tradycyjnego przemysłu na rzecz nowoczesnych sektorów gospodarki opartych na badaniach i rozwoju [3, p.37]. W ostatniej dekadzie osiągnęte przez Polskę wyniki w dziedzinie badań i innowacji uległy nieznacznej poprawie. Intensywność badań i rozwoju wzrosła z poziomu 0,6 % PKB w 2007 roku do 1 % PKB w 2015 roku, co w dalszym ciągu sytuuje się poniżej połowy unijnej średniej. Rząd dąży do osiągnięcia do 2020 roku docelowego krajowego poziomu intensywności badań i rozwoju przewidzianego w strategii „Europa 2020” (1,7 % PKB). Inwestycje w badania i rozwój w Polsce opierają się obecnie głównie na finansowaniu publicznym, przy czym istotnym źródłem wsparcia są europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne. Udział nakładów ponoszonych przez przedsiębiorstwa na działania z zakresu badań i rozwoju prowadzone przez uczelnie wyższe i instytuty badawcze jest również niewielki. Polska nadrabia zaległości w zakresie liczby naukowców zajmujących się biznesem i przedsiębiorczością. Trwają prace nad wprowadzeniem nowych ram prawnych w celu lepszego dostosowania nauki do potrzeb rynku [5, p.37].

Pomimo podjętych środków kluczowym wyzwaniem w dalszym ciągu pozostaje jakość nauki oraz dbałość o jej międzynarodowy wymiar. Jakość działalności naukowej w Polsce wciąż znacznie odbiega od standardów unijnych. Tylko 5,0 % polskich publikacji naukowych mieści się w 10 % najczęściej przywoływanych publikacji na świecie, co stawia Polskę na 24 miejscu w UE (wykres 1). Polska plasuje się odpowiednio na 26 i 27 miejscu w UE pod względem liczby absolwentów studiów doktoranckich oraz liczby doktorantów spoza UE.

Wykres 1. Intensywność wydatków publicznych na badania i rozwój w 2013 roku

Źródło: <https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-european-semester-country-report-poland-pl.pdf>

Chociaż uważa się, że badania i rozwój napędzają długofalowy wzrost gospodarczy, skuteczne opracowanie i wdrożenie polityk w tym obszarze nadal stanowi wyzwanie. Rząd rozpoczął kompleksowy przegląd całościowych ram strategicznych i prawnych w obszarze badań i rozwoju, przedstawiony w Planie na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju. Zidentyfikowano w nim ograniczoną zdolność gospodarki do innowacji jako jedną z pięciu głównych barier dla wzrostu w Polsce i wskazano szereg środków mających na celu zniesienie barier dla innowacji. Zaproponowano w nim silniejszą koncentrację tematyczną inwestycji w badania i rozwój poprzez ustalenie priorytetów dla inteligentnych specjalizacji w skali kraju i regionów. Taki kompleksowy przegląd całych ram w obszarze rozwoju i badań będzie

stanowił wyzwanie ze względu na konieczność uniknięcia rozbieżności między różnymi koncepcjami polityki i ich realizacją oraz ograniczenia nakładania się licznych środków wspierających [5, p.37].

Rozwój działalności innowacyjnej w sektorze usług determinowany jest przez wiele czynników o zróżnicowanym charakterze. Dostęp do infrastruktury wiedzy, zarówno sektora publicznego w postaci uniwersytetów czy instytutów badawczych, jak również prywatnego, stanowi dodatkowe źródło innowacji w usługach. Organizacje sektora publicznego, dzięki dostępowi do wiedzy i informacji oraz krajowych i międzynarodowych programów badawczych mogą pomagać firmom nie tylko w rozwiązywaniu problemów, ale również w uzyskiwaniu dotacji na cele rozwojowe. Postępujący proces serwicyzacji gospodarki wskazuje bowiem na konieczność opracowania polityki uwzględniającej specyfikę usług, co w istotny sposób może wpływać na innowacyjność tego sektora [1, p.162].

Literatura

1. Skórska A., Innowacyjność sektora usług w Polsce, Studia Ekonomiczne, Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego w Katowicach, Nr 272 · 2016.
2. Strzelecki Z., Gospodarka regionalna i lokalna, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2008.
3. Świadek A., Wiśniewska J., Innowacje przyszłością rozwoju gospodarki Część 2, Wydawnictwo IVG, Szczecin 2013.
4. Węgrzyn G., Innowacje w sektorze a zmiany strukturalne w zatrudnieniu, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław 2015.
5. <https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/2017-european-semester-country-report-poland-pl.pdf>

Тетяна ГОРОДЕЦЬКА

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ЕКОЛОГІЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ, ЯК НЕВІД'ЄМНА СКЛАДОВА СОЦІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ БІЗНЕСУ

Аспект проблематики екологічної соціальної відповідальності бізнесу кожного року набуває все більшої популярності та актуальності у світі. Пробудження інтересу до даної проблеми, насамперед, пов'язано з зростанням загрози екологічних та техногенних катастроф, до виникнення яких, певною мірою, спричиняються і підприємства, які ігнорують та не дотримуються правил екологічних аспектів соціальної